

Hồi 11

Mùa Kế Khôn Lường

Tiều Đạt mỉm cười:

- Cô nương đừng nghĩ Cùng Hiệp tiền bối như là thiên thần giáng hạ. Vì nếu cô nương muốn, chính tại hạ cũng sẽ giúp cô nương được bay nhanh như chim, lướt đi nhẹ nhàng như làn gió.

Phương Mai nghi hoặc nhìn Tiều Đạt:

- Tướng công nói thật? Vậy có thể nào tướng công giúp tiểu nữ nhảy lên mỏm đá kia? Vì tiểu nữ không thể quay về mà không mang theo lẵng dược thảo lúc này tiểu nữ đã hái.

Tiều Đạt đưa mắt nhìn mỏm đá, chính là nơi Phương Mai đã bị Cùng Hiệp phát hiện.

Tiều Đạt lo ngại:

- Mỏm đá ở quá cao tại hạ chỉ có thể nhảy lên một mình mà thôi.

Sợ nàng thất vọng, nên Tiều Đạt chỉ dám nói thế. Nào ngờ nàng lại dễ dàng chấp thuận:

- Chỉ một mình tướng công nhảy lên đó cũng đủ lắm rồi. Có thêm tiểu nữ đương nhiên phải nặng và khó khăn hơn.

Chủ ý là muốn phô diễn công phu cho Phương Mai thấy, Tiều Đạt liền mỉm cười:

- Vậy thì được, tại hạ sẽ lấy lẵng dược thảo xuống cho cô nương.

Dứt lời, Tiều Đạt tung người lên, nhờ Liên Đài Nhược Phi Thuỷ khinh thân pháp để nhảy đến mỏm đá.

Nhưng khi đưa mắt tìm kiếm và vẫn không thấy lẵng dược thảo nào như Phương Mai bảo. Tiều Đạt định mở miệng hỏi thì ở phía sau chợt có tiếng hừ lạnh vọng vào tai:

- Thật đắc tội! Hừ!

Cùng với âm thanh này, toàn thân Tiều Đạt chợt nhũn ra do người vừa bị chế trụ huyết đạo. Tương tự, Tiều Đạt ngay sau đó liền rơi vào vô thức, không còn biết gì nữa.

...

Tiếng Phương Mai khóc nức nở tuy vắng đến thật mơ hồ, nhưng cũng làm cho nhận thức của Tiêu Đạt dần dần quay trở lại.

Mở mắt ra nhìn, thấy bản thân đang nằm ngay bên trên mỏm đá, là mỏm đá Tiêu Đạt đã từng tung người nhảy lên và sau đó bất ngờ bị ám toán.

Tiêu Đạt kinh ngạc ngồi bật dậy:

- Tại hạ vẫn chưa chết ư?

Phương Mai đang ngồi khóc ngay bên cạnh, cử động của Tiêu Đạt làm nàng vừa mừng vừa sợ, kêu thất thanh:

- Ôi! Tướng công quả nhiên đã tỉnh lại? Lão nhân thần bí quả không dối gạt tiểu nữ.

Tiêu Đạt càng thêm kinh tâm:

- Cô nương bảo lão nhân thần bí nào? Tại hạ bị như thế này bao lâu rồi?

Nàng đưa tay quệt nước mắt:

- Đó là người không hiểu đã làm gì khiến tướng công cứ như người đã chết. Tiểu nữ phải cố lắm mới leo lên được đến đây, sau khi lão bỏ đi.

- Lão bỏ đi? Lão là người như thế nào? Và lão đã làm gì tại hạ, đã nói gì với cô nương?

Nàng ngập ngừng bảo:

- Tiểu nữ đã hứa, không được nói ra điều gì về lão. Đối lại lão cũng hứa sẽ không làm hại tướng công. Giờ thì tướng công đã bình yên vô sự, tiểu nữ cũng phải giữ lời.

Tiêu Đạt thở dài bảo:

- Lão đã ám toán tại hạ, tất lão phải là kẻ thù, không lẽ cô nương không nhận ra sự thật đó, vẫn giữ lời hứa với thù nhân của tại hạ?

Nàng lắc đầu và vẫn khẳng khái:

- Đã hứa với người thì bất luận người đó có là ai đi nữa cũng phải giữ chữ tín. Tướng công xin đừng miễn cưỡng tiểu nữ.

Tiêu Đạt sau một thoáng thù người đành phải đáp ứng:

- Cô nương bảo cũng phải. Vì nếu là tại hạ, tại hạ cũng hành động như vậy thôi. Nhưng tại hạ vẫn hoang mang không hiểu lão thần bí đó muốn gì ở tại hạ?

Tiêu Đạt chỉ hỏi cho có hỏi, nào ngờ lại nghe Phương Mai giải thích:

- Riêng điều này thì tiểu nữ có thể đáp ứng. Vì lão trước khi bỏ đi có dặn tiểu nữ phải nói với tướng công một lời.

- Như thế nào?

- Lão bảo, tốt hơn hết tướng công đừng bao giờ dùng đến bất kỳ thứ gì không phải vật sở hữu của tướng công. Vì nếu trái lời e sẽ mang hoạ.

Tiêu Đạt ngẩn ngơ:

- Không phải vật sở hữu của tại hạ ư? Lão không nói cụ thể vật gì ư? Nói chung chung như vậy tại hạ làm sao hiểu?

Nàng cau có nét mặt:

- Tướng công thật sự không hiểu? Đâu, tướng công cố suy nghĩ thật kỹ xem, là vật gì không thuộc sở hữu của tướng công?

Tiêu Đạt cười gượng:

- Đến một bộ y phục cho thật tinh tươm để thay cho những mảnh vải tả rách này tại hạ cũng không hề có, làm gì có vật sở hữu nào khác không của tại hạ? Trừ phi...

- Sao?

- Trừ phi đó là thanh kiếm! Ôi chao, thanh kiếm của tại hạ đâu rồi?

Đang đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, Tiêu Đạt chợt nghe Phương Mai bảo:

- Có phải ở kia không?

Nhìn theo tay nàng chỉ, Tiêu Đạt thất kinh khi thấy cả thanh kiếm lẫn vỏ đều bị ai đó cắm thật sâu vào một vách đá.

Tiêu Đạt bước đến gần và vận lực để rút thanh kiếm ra, nào ngờ thanh kiếm bị cắm quá chặt đến không hề suy suyển.

Tiêu Đạt bần thần:

- Lão là ai, sao lại có nội lực quá phi thường? Với bản lĩnh này, giả như lão muốn giết ta thì dễ như trở bàn tay, cần gì lão phải ám toán ta?

Phương Mai cũng đã bước đến gần, nàng bảo:

- Lão có hành động này khi bảo tướng công sẽ phải chuốc hoạ. Có thể hiểu đó là lời cảnh báo của lão nếu tướng công miễn cưỡng dùng thứ gì đó vốn không thuộc về tướng công.

Tiêu Đạt giật mình và kêu lên sau một lúc ngẫm nghĩ:

- Lão lưu lại thanh kiếm tất ám chỉ vật lão muốn đề cập tuyệt đối không phải thanh kiếm này. Vả lại, thanh kiếm này là do tại hạ tự thân tìm thấy, không hề chiếm đoạt của bất kỳ ai, và nếu nghĩ cho thật hết thì tại hạ không còn vật sở hữu nào khác ngoài sở học, phải chăng lão có ý bảo tại hạ đừng bao giờ dùng đến thứ công phu không do người truyền thụ một cách danh chính ngôn thuận, đó là khinh thân pháp Liên Đài Nhược Phi Thủy?

Tuy không hiểu gì nhưng Phương Mai vẫn lên tiếng tán đồng:

- Tiểu nữ thường nghe nói nếu thường nhân xem trọng tài vật thì người giang hồ lại xem trọng võ công. Có lẽ tướng công đã đoán đúng lời ngụ ý của lão nhân thần bí.

Tiêu Đạt bỗng nhìn nàng:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết lão nhân đó có ý phục như thế nào không?

Nàng gật đầu:

- Lão mặc y phục tuyền màu vàng:

Tiêu Đạt thất kinh:

- Hoàng Y Giáo? Hoá ra Hoàng Y Giáo thật đã xuất hiện ở Trung Nguyên? Việc này đúng ngoài ý nghĩ của tại hạ, khiến cho bao suy đoán của tại hạ trước đây e đã sai hoàn toàn.

Phương Mai lo ngại:

- Tướng công đã đoán như thế nào?

Vì biết Phương Mai không phải là người giới giang hồ, có giải thích thế nào nàng cũng không thể hiểu, nên Tiêu Đạt xua tay:

- Cô nương đừng hỏi gì nữa. Vì cô nương càng biết nhiều càng thêm mang họa. Có chăng, cô nương chỉ nên giúp đưa tại hạ đến gặp Tào đại nhân, tại hạ chỉ dám nhờ cô nương mỗi một việc đó thôi.

Phương Mai vụt thở dài:

- Việc đó bây giờ trở nên vô ích rồi.

Tiêu Đạt thất kinh:

- Sao lại vô ích?

Nàng đáp:

- Vì tướng công đã ngắt đúng một ngày một đêm. Và bây giờ tuy chưa đúng Ngọ nhưng giờ Ngọ của ngày hôm sau, đâu còn là giờ Ngọ của ngày mà mọi người tiến hành đại đàn cúng tế cho Trầm gia?

Tiêu Đạt giật nảy người:

- Đã qua một ngày một đêm thật sao? Và suốt thời gian đó cô nương vẫn ở bên cạnh tại hạ?

Nàng thở dài:

- Thế phải làm sao bây giờ? Không lẽ tiểu nữ bỏ mặc tướng công? Tuy vậy, tiểu nữ cũng cố thu xếp được một lúc để quay về gia trang. Trước là để bẩm báo mọi việc cho Tào đại nhân rõ, hầu mọi người không phải lo lắng cho tiểu nữ, sau là mang theo ít vật dụng có lẽ tướng công cần dùng.

Và nàng trao cho Tiêu Đạt bọc nhỏ vẫn được nàng giấu kín bên trong người.

Tiêu Đạt nhận lấy và mở ra xem. Bọc thứ nhất là vài bộ y phục đều là y phục văn nhân. Bọc thứ hai là vài bộ y phục đều là y phục văn nhân. Bọc thứ hai đựng năm bảy loại phấn sáp.

Phương Mai giải thích:

- Văn nhân thư sinh thường có thể chất bạc nhược, tướng công có thể tùy lúc mà dùng các loại phấn để cải trang làm người mang bệnh lưu niên, cốt che giấu đi nốt da lốm đốm đỏ của tướng công.

Tiêu Đạt thật sự cảm kích:

- Cô nương thật quá tốt, đại ân này tại hạ quyết báo đền.

Nàng xua tay:

- Vậy thì không cần. Tướng công cũng đã đối xử rất tốt với tiểu nữ và đây chỉ là chút thành tâm của tiểu nữ mà thôi. Đã đến lúc tiểu nữ phải về, mong tướng công bảo trọng.

Tiêu Đạt gật đầu:

- Để tại hạ giúp cô nương nhảy xuống dưới?

Nàng cười:

- Không cần đâu. Vì ở trên này cũng có lối đi, chính tiểu nữ đã theo đó mà đến tận đây. Tiểu nữ tự đi được rồi. Cáo biệt!

Nhìn Phương Mai ung dung lách qua kẽ đá nhỏ để đi xa dần, Tiêu Đạt tin nàng vì muốn tìm hái các loại dược thảo nên đã quen di chuyển như thế.

Còn lại một mình, Tiêu Đạt không thể không nhìn vào thanh kiếm cho đến giờ vẫn cắm ngập trong vách đá.

Sau một lúc lâu ngẫm nghĩ, Tiêu Đạt bỗng xoay người tìm kiếm khắp nơi.

Sau cùng phát hiện một sơn động nhỏ thật là kín đáo, Tiêu Đạt chợt nở một nụ cười lạ.

- Ta không tin suốt cả đời ta vẫn không có cách nào để lấy lại thanh kiếm vốn dĩ thuộc về ta. Hừ! Ta cần phải có thanh kiếm, bởi không có nó ta khó có thể thay gia phụ bảo thù.

Với ý đã quyết, Tiêu Đạt liền chui vào sơn động, tự nguyện lưu lại đây cho đến lúc nào thu hồi được thanh kiếm mới thôi.

Và thời gian cứ thế trôi đi.

oOo

Một áng mây bông bành trôi trong đêm, nhẹ nhàng và thanh thoát cứ như con thuyền viển vờ đang để mặc làn gió thu dìu dìu đưa đi trên nước phẳng lặng. Và cảnh này nếu gợi thơ hứng cho những tao nhân mặc khách tha hồ thi nhau nhả ngọc phun châu, thì trái lại đang làm cho dạ hành nhân thêm nôn nóng vì chờ đợi quá lâu.

Để sau cùng, sự chờ đợi của dạ hành nhân rồi cũng được đáp ứng, áng mây đó lướt theo đà trôi bông bành rồi cuộc cũng lướt ngang và che bớt phần nào ánh sáng vàng nhạt của vầng minh nguyệt vào một đêm tối trời như thế này.

Lập tức, cùng với ánh sáng trắng vừa bị che khuất, dạ hành nhân sau một cái lắc vai liền ném mình lao vượt qua khu tường rào cao đến ba trượng.

Sau đó, nhẹ nhàng như bóng u minh, dạ hành nhân thoăn thoắt lướt qua cả một dãy tịnh phòng.

Đêm vẫn yên lặng, cho dạ hành nhân biết hành vi đột nhập của y kể như đã thuận buồm xuôi gió.

Y dừng lại và đảo mắt kiếm tìm trong đêm.

Đúng như y hý vọng ở một chỗ khuất cách nơi y đứng chừng năm trượng bỗng có tiếng hắt hơi vang lên.

Không còn lằm lẩn gì nữa, đó là nơi bọn tuần phòng dùng để nấu mình hầu rình rập những ai liều lĩnh dám đột nhập vào chốn cửa quan và bọn đó sẵn sàng bắt giữ kể cả tổng giam tất cả những ai không mời mà đến.

Dạ hành nhân tự thưởng cho bản thân một nụ cười và định lướt đến chỗ vừa phát ra tiếng động.

Bất ngờ từ chỗ đó có tiếng thì ào vang lên và vang lên để cầu nhau:

- Người không nên được sao? Nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra đúng vào phiên ta và người tuần phòng thì không nói cũng biết đó là tiếng hắt hơi của người, tự lạy ông tôi ở bụi này.

Có tiếng cầu nhau tất phải có đối tượng cho tiếng cầu nhau đó nhắm vào. Quả vậy, người bị cầu nhau liền thì ào biện mình:

- Đã quá canh ba rồi, đêm khuya sương lạnh, ta cũng đã cố nén nhưng đâu phải muốn là được?

Người cầu nhau lại nói:

- Vậy thì người hãy lo cầu trời khẩn phật đi, cho đêm nay đừng có chuyện gì xảy ra. Nếu không, nào chỉ có một mình người là bị quan huyện đại nhân xử phạt? Ta cũng phải chung số phận như người thôi. Lúc đó, hừ, thê tử ở nhà tha hồ than trời trách đất vì chẳng thể tìm được cái gì để cho vào miệng.

Gã kia quá cáu phải gắt:

- Được rồi, ta nghe đủ rồi. Ta sẽ cố nhịn, được chưa. Người hãy im đi cho ta nhờ. Hừ!

Gã vừa dứt tiếng thì bên tai gã chọt một âm thanh rót vào:

- Cả người nữa cũng nên im đi thì hơn.

Thanh âm này làm gã chấn động. Nhờ đó, trước khi bị ngắt lịm gã chọt nhìn thấy một hình nhân toàn thân thì đen thui nhưng khuôn mặt thì trắng như thoa sáp. Cùng lúc đó một cánh tay đen thui đen thui chọt chạm vào gã. Gã không còn biết gì nữa.

Dạ hành nhân thu tay về và mỉm cười nhìn hai gã giờ đang như hai pho tượng bất động.

Dạ hành nhân lại nhẹ nhàng lướt đi trong đêm, ung dung sục sạo từng phòng. Và phải khó khăn lắm dạ hành nhân mới tìm được gian phòng cần tìm. Dạ hành nhân chạm tay vào cửa, cửa đã được chốt chặt từ bên trong.

Không hề gì, dạ hành nhân tự nhủ và tung mình bám lên những xà ngang xà dọc có đầy ở phần áp mái.

Y đu theo những xà ngang, vượt qua lớp tường chắn ở bên ngoài và buông mình xuống khi đã lọt vào bên trong gian tịnh phòng to rộng.

Vén tấm rèm che hờ phần cuối cửa gian tịnh phòng, dạ hành nhân mỉm cười vì đã tìm thấy người cần tìm.

Y chạm vào người đó và cố tình đặt thanh kiếm cạnh cổ người đó. Y gọi khẽ:

- Quan tri huyện đại nhân! Mời ngài tỉnh giấc cho, thảo nhân mong được cầu kiến.

Ngay khi người nọ choàng mở mắt, dạ hành nhân vội dặn:

- Kiếm đã kề cổ, hy vọng ngài hiểu và đừng đại mà gây kinh động.

Vi quan huyện lập tức tỉnh người, nhưng là tỉnh để bật ra nhiều lời thêu thào khiếp đảm:

- Ta là... là mệnh quan của triều đình. Người giết ta... tất người phải chết... Phải chết...

Dạ hành nhân cười khẽ.

- Kể ra ngài cũng khá ngoan ngoãn, cứ nói khẽ như vậy là tốt. Vì nếu gây kinh động, hẳn ngài thừa hiểu, kẻ phải chết trước tiên chính là ngài.

Quan huyện đương nhiên phải hiểu và bắt đầu đổi giọng:

- Đại gia đến phải chăng là vì ngân lượng? Chỉ cần đại gia hứa... hứa tha mạng tiểu nhân, đại gia cần bao nhiêu tiểu nhân nguyện đưa đủ.

Dạ hành nhân ngồi xuống, bên cạnh nơi quan huyện ngồi:

- Kẻ hèn này không cần ngân lượng, cũng chưa cần đến tính mạng quá ư quan trọng của quan huyện đại nhân. Trái lại, kẻ hèn này chỉ có một câu chuyện muốn hỏi.

Vì quan huyện không cần đưa mắt nhìn cũng biết thanh kiếm của dạ hành nhân vẫn đang kề ngay cổ, qua chất kim thiết lạnh vẫn chạm vào. Quan huyện nuốt nước bọt khan:

- Đại gia muốn hỏi chuyện gì?

Dạ hành nhân hạ thấp giọng:

- Có một vị đại phu họ Phương, mười năm trước đã cùng nội nhân thăm tử. Hãn quan tri huyện đại nhân còn nhớ?

Quan huyện ó người:

- Sao đại gia nhắc đến họ Phương? Họ Phương đã bị Hình Bộ xử tru di cửu tộc, lẽ nào vẫn còn sót một hậu nhân là đại gia?

Sợ quan huyện cứ vô tình lớn tiếng làm hỏng việc, dạ hành nhân buộc phải nhắc:

- Ngài không được lớn tiếng. Hãy nói xem nào, họ Phương là do ai xử?

Quan huyện lấp bắp:

- Là ở Hình Bộ. Tiểu nhân nói thật đó. Vì ở thư phòng vẫn còn lưu giữ văn kiện ghi rõ về vụ án này.

Dạ hành nhân gằn giọng:

- Không phải do người xử ư?

- Hoàn toàn không phải. Bởi họ Phương đã lâm vào trọng tội, buộc phải được Hình Bộ xét xử.

- Họ Phương phạm tội gì?

- Tư thông với địch, suýt sát hại mệnh quan của triều đình.

- Sát hại ai, có phải là ngài?

- Không sai, chính tiểu nhân.

Dạ hành nhân cười lạt:

- Sao kẻ hèn này nghe nói vì ngài lâm trọng bệnh, nhưng họ Phương không chịu chữa trị nên vu cho tội phản loạn?

- Không hề có chuyện này. Vả lại, tiểu nhân từ khi nhậm chức ở đây, vẫn chưa lần nào lâm trọng bệnh như đại gia đã nghe. Ai đã nói với đại gia như thế?

Dạ hành nhân tủm tủm cười:

- Là ái nữ của họ Phương. Sao?

Quan huyện lập tức có phản ứng:

- Vậy là sai rồi. Toàn gia họ Phương tuy có đến mấy mươi người và đã bị xử trảm, nhưng họ Phương không hề có hậu nhân, nam cũng thế mà nữ cũng thế.

- Ngài nói thật?

Quan huyện gắng gượng đưa tay chỉ ra ngoài.

- Văn kiện lưu giữ hiện đang ở thư phòng bên kia. Hình Bộ một khi xét tội quyết không có chuyện lầm lẫn.

Dạ hành nhân thoáng ngậy người:

- Họ Phương đã tư thông với kẻ nào được coi là địch?

Quan huyện đáp:

- Tư thông với bộ tộc Lạc Ngoã ở mãi Tây Vực.

Dạ hành nhân giật mình:

- Có phải Hoàng Y Giáo?

Quan huyện thừa nhận:

- Lạc Ngoã là tiếng Tạng, gọi theo ngôn ngữ Trung Nguyên chính là Hoàng Y.

Dạ hành nhân chợt thu kiểm về:

- Có lẽ tại hạ đã lầm, suýt làm hại đại nhân, mong đại nhân lượng thứ. Và tại hạ hy vọng đại nhân có thể cho tại hạ xem qua những văn kiện đại nhân vừa nói.

Vị quan huyện lập tức thở phào và đổi giọng một lần nữa:

- Phải chăng đại hiệp lầm lẫn ngộ tiểu nhân lấy quyền của một huyện quan áp bức thứ dân?

Dạ hành nhân chợt đứng lên:

- Chờ sau khi xem qua các văn kiện, nếu cần, tại hạ sẽ đích thân tạ tội. Đại nhân, mời!

Tuy nói như thế nhưng khi bước theo sau vị quan huyện, dạ hành nhân vẫn luôn cảnh giác, đề phòng vị quan huyện rất có thể đang lập kế để giở trò.

Nào ngờ vị quan huyện vẫn có từng cử chỉ khoáng đạt ung dung, không hề có bất cứ dấu hiệu nào khác lạ.

Vào thư phòng, khép nhẹ cửa, bật hoả tập và thắp lên một ngọn nến, vị quan huyện luôn hành động với những cử chỉ đúng mực không thiếu không thừa.

Vì thế, khi được vị quan huyện trao cho văn kiện, dạ hành nhân đã phải lễ mạo nhận bằng hai tay. Đó là sơ xuất đầu tiên của dạ hành nhân khi dám buông bỏ thanh kiếm qua một bên.

Lập tức ngọn nến vừa cháy bỗng phụt tắt.

Biết có biến, dạ hành nhân vừa nhét tập văn kiện vào người vừa chộp vào vị quan huyện.

Đã muộn, dạ hành nhân chỉ chộp phải khoảng không.

Nhưng diễn biến không chỉ có bao nhiêu đó, từ bên ngoài thư phòng và hầu như ở tứ phía lập tức có đủ những tiếng huyền não vang lên. Cùng những tiếng huyền não này từng ánh đuốc cháy bập bùng cũng được sai nha thấp sáng.

Không còn cách nào khác, dạ hành nhân chọt từ thư phòng lao qua gian tịnh phòng của vị quan huyện.

Và chỉ một thoáng sau, khi bên ngoài gian tịnh phòng bắt đầu có những ánh sáng đuốc soi đến, cửa gian tịnh phòng liền kịch mở, nhượng lối cho một văn nhân thư sinh đang hốt hoảng chạy ra.

Văn nhân còn kêu vẳng lên khí bất gặp những tên sai nha cầm đuốc cháy sáng đang nhìn:

- Mọi người mau chia nhau tìm. Đại nhân không có ở bên trong.

Bọn sai nha đã bị gây kinh động, chạy đến đây tất là để tìm vị quan huyện, xem quan huyện đại nhân có bình yên hay không? Vì thế dù chưa nhận ra vị văn nhân nọ là ai, nhưng khi nghe vị văn nhân hô hoán như thế, chúng lập tức đâm bổ khắp nơi kiểm tìm.

Và thư phòng vốn ở cạnh đó đương nhiên phải là nơi đầu tiên cho bọn sai nha xộc vào.

Thật bất ngờ, chúng vừa chạy vào trong thư phòng liền kêu toáng lên:

- Ôi chao! Quan huyện đại nhân đã chết. Thích khách đã bỏ chạy, thanh kiếm kia chính là của thích khách để lưu lại.

Và lúc này, văn nhân thư sinh nhân lúc mọi người náo loạn cả lên, đã len lén bỏ đi không lưu lại bất kỳ dấu tích nào.

oOo

Tiêu Đạt chợt giật mình khi nghe ở ngoài sơn động bỗng có tiếng động khẽ vang lên. Quãng mình ra bên ngoài, cả Tiêu Đạt lẫn người vừa gây ra tiếng động cùng kinh ngạc.

Tiêu Đạt thì kêu:

- Là Phương cô nương.

- Ôi chào! Tiêu tướng công đó sao? Tướng công mới quay lại hay bấy lâu này vẫn lưu ngụ ở đây?

Nhìn Phương Mai, Tiêu Đạt chợt cười nhẹ:

- Từ lúc nào cô nương đã biết tại hạ ở họ Tiêu?

Phương Mai thản nhiên đáp:

- Tướng công quên rồi sao? Lần gặp nhau nửa năm trước chẳng phải tiểu nữ đã nghe vị đại gia Cùng Hiệp gọi tướng công là Tiêu Đạt đó sao?

Tiêu Đạt lắc đầu:

- Cô nương đã không nói thật. Vì nếu tại hạ nhớ không lầm, lần đó, từ khi phát hiện sự có mặt của cô nương, Cùng Hiệp tiền bối đã không còn gọi đích danh tại hạ nữa. Có chăng, chính cô nương lên nghe ngay từ đầu. Điều đó chứng tỏ cô nương cũng là người thuộc giới võ lâm và đã khéo che đậy thân phận thật sự.

Phương Mai lập tức chối biện: ●

- Tiểu nữ không hề...

Rồi không hiểu nghĩ sao, nàng bỗng gật đầu thừa nhận:

- Không sai! Tiểu nữ chính là người thuộc giới võ lâm, chỉ có điều...

Tiêu Đạt gằn giọng:

- Sao cô nương không nói tiếp, mà lại ngậm ngừng? Phải chăng cô nương đang tìm cách đối gạt tại hạ một lần nữa?

Phương Mai cau mặt:

- Tiểu nữ đối gạt tướng công khi nào?

Tiêu Đạt cười lạt:

- Cô nương có đúng là ở họ Phương? Và vị đại phu họ Phương đúng là phụ thân của cô nương?

Nàng chột biến sắc:

- Chuyện gì đã xảy ra? Sao tướng công bỗng tỏ ra nghi ngờ tiểu nữ? A, đúng rồi, mới đêm qua ở huyện đường bỗng xảy ra náo loạn. Có phải chuyện này do tướng công gây ra?

Tiêu Đạt bật cười:

- Không sai! Và vì thế, tại hạ mới có dịp biết rõ sự dối trá của cô nương.

Phương Mai bỗng lùi lại:

- Tiểu nữ đã nói dối điều gì? Tướng công...

Nàng còn đang nói bỗng có tiếng quát to như tiếng sấm vang lên:

- Tiểu tử muốn chết! Đờ!

Và từ trên cao, nơi có một tảng đá khuất, một ngọn kinh cực mạnh bỗng đổ ập lên người Tiêu Đạt.

"Ào..."

Phương Mai kêu thất thanh:

- Tướng công hãy cẩn trọng!

Trong khi đó, phát hiện có người ám toán, Tiêu Đạt liền dịch chuyển bộ vị, vừa đánh chiêu chưởng vừa hất lại một kinh trã.

"Bung!"

Bị kinh lực chấn mạnh vào người, Tiêu Đạt liền ngã ra bất tỉnh, không kịp biết ai là người đã ra tay ám hại.

- o O o -